

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

nr. 242.394 van 21 september 2018

in de zaak A. 226.026/XII-8602

In zake: de BVBA TRAITEUR DUMORTIER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jo Goethals
kantoor houdend te 8800 Roeselare
Kwadestraat 151, bus 41
bij wie woonplaats wordt gekozen
eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Filip Capelle

tegen:

de STAD ROESELARE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sofie Logie
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Beneluxpark 27B
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij:

de NV FRANS HANSSENS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Eva Roels en Aurora Hoet
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Spinnerijstraat 99/22
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 29 augustus 2018, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad Roeselare van 13 augustus 2018, houdende de gunning van de overheidsopdracht ‘Levering van bereide schoolmaaltijden voor het stedelijk basisonderwijs’ aan Hanssens

Frans nv, [...] na desnoods vastgesteld te hebben dat het bestek OND/092-2018 (ID: 1982) onwettig is tot stand gekomen.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Met een verzoekschrift van 5 september 2018 heeft de nv Frans Hanssens gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 september 2018, om 10.00 uur.

Kamervoorzitter Dierk Verbiest heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jo Goethals, die in eigen naam en *loco* advocaat Filip Capelle verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Sofie Logie, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Eva Roels, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Thomas Maes heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Het college van burgemeester en schepenen van de verwerende partij legt op 23 april 2018 een bestek en een gunningswijze vast voor een overheidsopdracht voor leveringen, met als voorwerp “Levering van bereide schoolmaaltijden voor het stedelijk basisonderwijs”. Het betreft de leveringen voor het schooljaar 2018-2019. De opdracht kan voor de drie daaropvolgende schooljaren worden verlengd.

‡CBJSICHFJ-BDEHJGV‡

De opdracht wordt per schooljaar geraamd op 229.081,20, euro btw niet inbegrepen. De opdracht wordt gegund met een openbare procedure.

In het bestek worden als gunningscriteria bepaald: 1. De prijs (25 punten), 2. Gezond, gevarieerd duurzaam en smaakvol aanbod (25 punten), 3. Wijze van bestellen en leveringswijze (25 punten), 4. Extra aangeboden service/diensten (25 punten).

3.2. De opdracht wordt op 25 april 2018 gepubliceerd in het Bulletin der Aanbestedingen en op 27 april 2018 in het Supplement bij het Publicatieblad van de Europese Unie.

3.3. Op 30 mei 2018 blijken vijf ondernemingen een offerte te hebben ingediend, waaronder de verzoekende partij en de nv Frans Hanssens.

3.4. In het verslag van nazicht wordt na de vergelijking van de offertes aan de hand van de gunningscriteria voorgesteld om de opdracht te gunnen aan de nv Frans Hanssens voor het bedrag van 230.274,25 euro, btw niet inbegrepen of 244.090, 71 euro, btw inbegrepen.

3.5. Op 13 augustus 2018 verleent het college van burgemeester en schepenen goedkeuring aan het voormelde verslag van nazicht, waarvan uitdrukkelijk bepaald wordt dat dit integraal deel uitmaakt van de gunningsbeslissing.

Dit is de bestreden beslissing.

Met een aangetekende brief en e-mailbericht van 14 augustus 2018 wordt de verzoekende partij in kennis gesteld van deze beslissing.

IV. Tussenkost

4. De nv Frans Hanssens blijkt voordeel te halen uit de bestreden beslissing en heeft er belang bij dat de vordering wordt afgewezen. Bijgevolg moet haar verzoek tot tussenkost worden ingewilligd.

‡CBJSICHFJ-BDEHJGV‡

V. Schorsingsvoorwaarden

5.1. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

5.2. Te dezen is evenwel ook de wet van 17 juni 2013 ‘betreffende de motivering, de informatie en de rechtsmiddelen inzake overheidsopdrachten, bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten en concessies’ van toepassing.

Krachtens artikel 15, eerste lid, van die wet kan de uitvoering worden geschorst van de thans bestreden beslissing in aanwezigheid van een ernstig middel of een klaarblijkelijke onwettigheid.

Overeenkomstig artikel 15, tweede lid, echter wordt de vordering tot schorsing voor de Raad van State uitsluitend ingesteld volgens een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Er dient te dezen dan ook enkel nog te worden onderzocht of minstens één ernstig middel wordt aangevoerd, dan wel een klaarblijkelijke onwettigheid aanwezig is, die de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden.

VI. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. De verzoekende partij voert in het eerste middel de schending aan van “artikel 57, 5° en 6° *juncto* artikel 43 van het Gemeentedecreet, art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het algemeen motiveringsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht”.

In dit middel doet de verzoekende partij in essentie gelden dat het bestek en de gunningswijze door het daartoe niet bevoegde college van burgemeester en schepenen werden vastgesteld. Dit had door de gemeenteraad moeten gebeuren. Er is volgens de verzoekende partij niet voldaan aan de twee uitzonderingsvoorwaarden bepaald in het Gemeentedecreet opdat het college van burgemeester en schepenen wel bevoegd zou zijn.

Beoordeling

7. Krachtens artikel 43, § 2, 11°, van het Gemeentedecreet, mag de gemeenteraad zijn bevoegdheid inzake het vaststellen van de wijze van gunning en het vaststellen van de voorwaarden van overheidsopdrachten niet toevertrouwen aan het college van burgemeester en schepenen, behalve als het gaat om:

- a) een opdracht die past binnen het begrip dagelijks bestuur als vermeld in punt 9° van datzelfde artikel 43, § 2, waarvoor het college van burgemeester en schepenen bevoegd is;
- b) een opdracht die nominatief in het vastgestelde budget is opgenomen.

Overeenkomstig artikel 57, § 3, 5° en 6°, van het Gemeentedecreet, is het college van burgemeester en schepenen bevoegd voor:

“5° de vaststelling van de wijze van gunning en de voorwaarden van overheidsopdrachten als het gaat om een opdracht die past binnen het begrip dagelijks bestuur vermeld in artikel 43, § 2, 9°;

6° de vaststelling van de wijze van gunning en de voorwaarden van overheidsopdrachten als de opdracht nominatief in het vastgestelde budget is opgenomen en de gemeenteraad de wijze van gunning en de voorwaarden niet zelf heeft vastgesteld”.

Aldus blijkt het Gemeentedecreet te bepalen dat het college van burgemeester en schepenen wel degelijk bevoegd is om de wijze van gunning en de voorwaarden van overheidsopdrachten te bepalen, indien de opdracht kan worden ingepast in een van de twee voornoemde gevallen.

8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het college van burgemeester en schepenen te dezen op 23 april 2018 zijn goedkeuring heeft gehecht “aan de lastvoorwaarden [lees: het bestek] en gunningswijze van deze opdracht”. Aldus dient er te worden nagegaan of de opdracht mag worden aangemerkt als behorend tot een van de twee betrokken gevallen.

9. Uit de beslissing van de gemeenteraad van de stad Roeselare van 25 april 2016 blijkt dat de gemeenteraad in het kader van de overheidsopdrachten als van dagelijks bestuur beschouwt:

“ 1. De keuze [van de] wijze van gunnen en de voorwaarden ervan m.b.t. de kredieten van het exploitatiebudget en die een verbintenis inhouden voor maximaal vier jaar [...]”.

Uit het bestek (bladzijde 10 – “Leveringstermijn”) volgt dat de opdracht, bij gunstige evaluatie, na het eerste schooljaar met een schooljaar kan worden verlengd, dit tot drie keer en tot uiterlijk 30 juni 2022. Aldus blijkt de opdracht reeds op het eerste gezicht een verbintenis te betreffen van hoogstens vier jaar. De opdracht lijkt aldus een geval te betreffen begrepen onder het voormelde punt a) in randnummer 7.

Voorts voegt de verwerende partij bij haar nota een uittreksel uit de boekhouding van de gemeente waaruit op het eerste gezicht mag worden afgeleid dat de betrokken uitgaven voor de “aankoop [van] soep/maaltijden” voor de stedelijke basisscholen, wel degelijk werden ingeschreven in hetgeen in de boekhouding het exploitatiebudget wordt genoemd van de gemeente voor 2018. De opdracht werd dus ook nominatief opgenomen in het vastgestelde budget, en kadert dus eveneens in het tweede geval waarbij het college van burgemeester en schepenen voor overheidsopdrachten bevoegd kan zijn, namelijk als in het voormelde punt b) in randnummer 7.

Aldus voldoet de opdracht *prima facie* aan beide voorwaarden gesteld in de beslissing van de gemeenteraad van 25 april 2016 opdat deze als zijnde van dagelijks bestuur zou mogen worden beschouwd en onder de bevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen kan vallen.

10. De verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift de financiële waarde van de opdracht van 971.304,28 euro, btw inbegrepen, om te doen gelden dat deze niet kan worden aangemerkt als zijnde van dagelijks bestuur.

In de eerste plaats moet worden aangesloten bij de opmerking van de verwerende partij die *prima facie* terecht opmerkt dat het Gemeentedecreet geen financiële drempelwaarde bevat inzake dagelijks bestuur. Evenmin kent de beslissing van de gemeenteraad van 25 april 2016 een dergelijke waarde.

Ondergeschikt kan nog worden opgemerkt dat de genoemde waarde de volledige looptijd van de opdracht betreft, inbegrepen drie niet-verplichte verlengingen onder voorwaarde van gunstige evaluaties. Indien enkel het eerste schooljaar in aanmerking wordt genomen, zoals gegund met de bestreden beslissing, heeft de opdracht een financiële waarde van 244.090,71 euro, btw inbegrepen. Daarnaast lijkt niet louter de geldelijke waarde bepalend te zijn bij het uitmaken of de opdracht onder de noemer dagelijks bestuur valt. Ook het voorwerp lijkt daarbij *prima facie* in acht te moeten worden genomen. In dat verband dient te worden vastgesteld dat een opdracht voor de levering van schoolmaaltijden aan de stedelijke basisscholen op het eerste gezicht wel degelijk als een vorm van exploitatie mag worden aangemerkt en dus van dagelijks bestuur.

‡CBJSICHFJ-BDEHJGV‡

Voorts kan de verwerende partij worden bijgevalen waar zij in de nota betoogt dat het argument van de verzoekende partij inzake het gunstig advies van de financieel directeur niet dienstig is. Het al dan niet verlenen van dat advies en zijn inhoud lijkt de bevoegdheidsverdeling tussen gemeenteraad en college van burgemeester en schepenen niet decisief te kunnen beïnvloeden.

11. Aldus dient te worden vastgesteld dat in zoverre het middel reeds op het eerste gezicht grondslag lijkt te missen.

12. In de mate dat de verzoekende partij in dit middel nog de schending aanvoert van de formelemotiveringsplicht, moet met de verwerende partij worden vastgesteld dat de plicht tot formele motivering zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ niet zo ver lijkt te reiken, dat een aanbestedende overheid in de uiteindelijke gunningsbeslissing opnieuw de motieven zou moeten hernemen van alle voorafgaande beslissingen in het besluitvormingsproces dat de gunningsbeslissing is voorafgegaan, zoals te dezen de beslissing tot vaststelling van de wijze van gunning en de voorwaarden van de opdracht. Hier lijkt het te volstaan dat de bestreden beslissing de bevoegdheidsgrondslag vermeldt waarop deze zelf steunt, wat te dezen het geval is. De bestreden beslissing verwijst immers uitdrukkelijk naar artikel 57 van het Gemeentedecreet, dat in zijn paragraaf 3, 4°, het college van burgemeester en schepenen bevoegd maakt voor “het voeren van de gunningsprocedure, de gunning en de uitvoering van overheidsopdrachten”.

De formelemotiveringsplicht lijkt aldus evenmin te zijn geschonden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

13. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift in het tweede middel de schending aan van “artikel 81 van de wet van 17 juni 2016 inzake overheidsopdrachten, art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de

‡CBJSICHFJ-BDEHJGV‡

formele motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het transparantiebeginsel, het gelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het ‘patere legem’ principe, alsook het materieel motiveringsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel”.

In dit middel doet de verzoekende partij vier grieven gelden bij de wijze waarop de verwerende partij de offertes heeft onderzocht en getoetst aan de hand van de gunningscriteria. Deze worden hierna uiteengezet en beoordeeld.

Beoordeling

14. In een eerste grief voert de verzoekende partij aan dat het derde gunningscriterium “wijze van bestellen en leveringswijze” niet bij elke offerte volledig werd getoetst en het eigenlijk “overduidelijk” om twee subgunningscriteria gaat.

15. Het lijkt tot de beleidsvrijheid van een aanbestedende overheid te behoren om gunningscriteria vast te stellen en deze al dan niet op te delen in subgunningscriteria. Daarbij zou de Raad van State desgevraagd wel die keuzes kunnen toetsen aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij zet echter bij deze grief niet uiteen op grond van welk beginsel te dezen het niet opdelen van het gunningscriterium in twee subgunningscriteria, maar het vatten van de “wijze van bestellen” en “leveringswijze” in één criterium, strijdig zou zijn met een dergelijk beginsel. Het volstaat daartoe niet dat de verzoekende partij als een loutere affirmatie vaststelt dat “Het [hier] overduidelijk [gaat] over twee aparte (sub)gunningscriteria en niet over een exemplatieve toelichting van het ene criterium ten opzichte van het andere”. Het lijkt overigens niet dat het te dezen met enig rechtsbeginsel in strijd is de “wijze van bestellen” en “leveringswijze” in één gunningscriterium te vatten.

16. De verzoekende partij doet in deze eerste kritiek wel nog gelden dat de offerte van de gekozen inschrijver niet aan het tweede gegeven, de leveringswijze, getoetst zou zijn geworden.

Die stelling lijkt op het eerste gezicht te falen. In het gunningsverslag wordt bij de offerte van de gekozen inschrijver immers uitdrukkelijk vermeld: “Bij hoogdringendheid kan binnen de 20 minuten een nalevering gebeuren.” Ook uit de interne tabel die door de verwerende partij bij het administratief dossier wordt gevoegd (stuk 18 administratief dossier) blijkt dat de verwerende partij bij het onderzoek van de offertes aan de hand van het tweede gunningscriterium rekening heeft gehouden met plus- en minpunten van de diverse offertes, ook deze van de gekozen inschrijver, die onder het tweede aspect van het hier aan de orde zijnde derde gunningscriterium kunnen worden ondergebracht.

Ook op dit tweede punt lijkt de eerste grief dan ook reeds *prima facie* grondslag te missen.

17. In een tweede grief doet de verzoekende partij gelden dat bij de beoordeling van het tweede gunningscriterium “gezond, gevarieerd, duurzaam en smaakvol aanbod” “(sub)gunningscriteria” in rekening werden gebracht die niet vooraf werden meegedeeld.

17.1.1. Een eerste subgunningscriterium is volgens de verzoekende partij te vinden in de verwijzing in het gunningsverslag bij de beoordeling van de offerte van de gekozen inschrijver naar menu’s gepubliceerd op zijn website.

17.1.2. Het lijkt passend om deze vermelding in haar context te plaatsen. De betrokken passage van het gunningsverslag luidt (stuk 7 administratief dossier):

“Uit de menu’s die bij het dossier [lees: de offerte] horen en wat blijkt uit de menu’s die op de website gepubliceerd zijn, is er meer dan voldoende afwisseling en wordt rekening gehouden met een evenwichtig en gezond aanbod.”

Aldus lijkt hier de afwisseling in en het evenwichtig en gezond karakter van de menu’s het getoetste gegeven te zijn, dat in de eerste plaats is afgeleid uit de met de offerte meegegeven menu’s. De website van de betrokken inschrijver wordt hier *prima facie* louter vermeld als een aanvullende informatiebron die de verwerende partij heeft geraadpleegd.

Op dit punt lijkt er dus geen sprake van het gebruik van een niet-aangekondigd subcriterium –dit is een afzonderlijke beoordelingsnorm waaraan de offertes worden getoetst en min of meer stelselmatig worden vergeleken– waaraan de inschrijvers zich niet redelijkerwijze konden verwachten, zoals de verzoekende partij doet gelden.

17.2. Voorts ontwaart de verzoekende partij het gebruik van niet-aangekondigde subcriteria in de interne tabel die de verwerende partij heeft opgesteld.

Ook die grief blijkt bij nader toezien te falen. Zoals de verwerende partij doet gelden in de nota, blijkt die tabel een oplijsting te bevatten van positieve en negatieve elementen in de offertes zonder dat zulks een systematische toetsing lijkt in te houden aan niet vooraf bekendgemaakte subcriteria.

De plus- en mintekens, die in de tabel –volgens de verwerende partij overigens een voorbereidend stuk– worden vermeld bij de diverse beoordelingselementen, betreffen volgens de verwerende partij geen punten die moeten worden opgeteld of afgetrokken. Dat zou niet overeenstemmen met de gehanteerde beoordelingsmethodiek van een woordelijke evaluatie met een proportionele puntenscore. In dat betoog kan de verwerende partij op het eerste gezicht worden bijgevallen. De plus- en mintekens lijken enkel te zijn opgenomen als indicatie of het om een plus- dan wel een minpunt in de betrokken offerte gaat. Alleszins lijkt het niet dat de verwerende partij te dezen een beoordelingsmethodiek heeft gehanteerd die bestaat uit een ordinale toetsing (+, 0, -) aan niet vooraf bekendgemaakte subcriteria, zoals de verzoekende partij lijkt te veronderstellen.

De tweede grief faalt dan ook.

18. In een derde grief voert de verzoekende partij aan dat bij het tweede, derde en vierde gunningscriterium bepaalde elementen die de verzoekende partij heeft aangeboden niet in de beoordeling zijn betrokken. Vervolgens lijst zij overheen vier bladzijden op welke elementen uit haar offerte bij welk

‡CBJSICHFJ-BDEHJGV‡

gunningscriterium volgens haar dan wel hadden moeten worden betrokken, dan wel beter gewaardeerd, dan wel in de offertes van andere inschrijvers slechter hadden moeten worden ingeschat.

De verwerende partij en de tussenkomen de partij hebben de oefening gemaakt om deze puntsgewijze kritiek in elk van zijn vele onderdelen afzonderlijk te weerleggen. De verwerende partij doet dat overheen zeven bladzijden, de tussenkomen de partij overheen zes.

Dergelijke uitvoerige feitelijke kritiek met evenzeer uitvoerige repliek lijkt zich niet te lenen tot het uiterst snelle onderzoek dat in een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de Raad van State wordt verwacht.

In de eerste plaats dient echter te worden opgemerkt dat het niet aan de Raad van State toekomt om de beoordeling van de offertes over te doen en aldus zijn visie op de evaluatie van de offertes in de plaats te stellen van deze van de aanbestedende overheid.

Het is in eerste instantie de aanbestedende overheid die bepaalt wat zij als sterke en zwakke punten in de offertes beschouwt en om er dienovereenkomstig punten aan toe te kennen. De Raad van State mag desgevraagd enkel een beoordeling door de aanbestedende overheid die op het eerste gezicht strijdig is met algemene beginselen van behoorlijk bestuur sanctioneren met een schorsing van de uitvoering van de gunningsbeslissing.

Te dezen lijkt het dat de verzoekende partij als niet-gekozen inschrijver in het vrij uitvoerige gunningsverslag de redenen kon terugvinden waarom de beoordeelde offertes beter of minder goed werden beschouwd door de aanbestedende overheid en waarom uiteindelijk haar eigen offerte niet werd uitgekozen. Voorts lijkt het de Raad van State dat de in het gunningsverslag bij de in het geding zijnde gunningscriteria uitgedrukte concrete motieven op het eerste gezicht niet van aard zijn dat zij het voor het de betrokken gunningscriteria toegekende puntenverschil tussen de offertes niet zouden kunnen verantwoorden. Deze scores lijken *prima facie* evenmin in een kennelijke wanverhouding te staan

tot de woordelijke motieven. Schending van de ingeroepen materiële motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel lijkt aldus niet aangetoond.

De derde grief dient te worden verworpen.

19. In de vierde grief doet de verzoekende partij ten slotte gelden dat het onduidelijk is hoe de beoordeling is verlopen en hoe de puntentoekenning tot stand is gekomen.

Ook deze grief lijkt op het eerste gezicht grondslag te missen. De verwerende partij blijkt bij de beoordeling van de drie inhoudelijk-kwalitatieve gunningscriteria –bij het eerste gunningscriterium inzake prijs werd een evenredigheidsverdeling toegepast– een vrij gebruikelijke beoordelingsmethodiek te hebben gebezigd bestaande uit een descriptieve evaluatie in woorden gekoppeld aan het toekennen van een puntenscore die in een redelijke verhouding staat met deze woordelijke motivering.

Het lijkt niet dat de gehanteerde methodiek de kwalitatieve verschillen tussen de offertes niet op correcte wijze in kaart heeft gebracht. Uit het gunningsverslag blijkt op het eerste gezicht dat de diverse sterke en zwakke punten van de offertes werden onderzocht en vergeleken. Zoals reeds opgemerkt lijkt het evenmin dat de toegekende punten in wanverhouding staan met de woordelijke evaluatie, noch lijkt het dat de offertes werden geëvalueerd op een wijze die onverenigbaar is met wat in het bestek omtrent de gunningscriteria werd bepaald.

Ook de vierde grief dient te worden verworpen.

20. De verzoekende partij toont niet aan dat één van de vier grieven moet worden aangenomen. Het tweede middel wordt aldus in zijn geheel niet ernstig bevonden.

VI. Besluit en kosten

21. Geen van beide middelen is ernstig gebleken. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient dan ook te worden
‡CBJSICHFJ-BDEHJGV‡

verworpen.

22. De tussenkomen de partij vraagt om een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro. Deze kan haar niet worden toegekend. Overeenkomstig artikel 30/1, § 2, laatste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kunnen tussenkomen de partijen immers niet worden gehouden tot de betaling van deze rechtsplegingsvergoeding, noch ervan genieten.

BESLISSING

1. Het verzoek van de nv Frans Hanssens tot tussenkomst wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering.

3. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 220 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

De tussenkomen de partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op een rolrecht van 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 21 september 2018, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest